

Kedves Kollégák,

Jelen levelemmel szeretném értesíteni a Corvinus közösséget, hogy a most befejeződő tanév végével leköszönök rektorhelyettesi feladatkörömről és egyben elköszönök a Corvinus Egyetem közösségétől.

Bizonyára sokan felteszik a kérdést, hogy miért és miért most?

Nyolc éve kaptam megbízást a rektorhelyettesi feladatokra. Kezdetben oktatási rektorhelyettes, majd általános rektorhelyettes, azután megbízott rektor, majd ismét oktatási rektorhelyettesként szolgáltam a Corvinust. 2 rektorral, 1 rektor-elnökkel, 2 kancellárral, 1 elnökkel, 11 rektorhelyetessel és 14 dékánnal, valamint 8 kuratóriumi taggal dolgoztam együtt a vezetés tagjaként, ez is mutatja, hogy az egyetem folyamatos átalakuláson ment keresztül, amely rendszeres adaptációt követelt meg tőlem is. Az akadémiában szokásos a 2x4 éves vezetői ciklus, és bár az előzőek alapján is látszik, hogy ugyan nem ebben az időbeli megosztásban, de 8 éve folyamatosan a vezetői feladatokra koncentráltam. Ez talán több, mint egy teljes embert kívánt, ahol már nem maradt idő és energia kutatásokra, cikk és könyvírásra, a vállalati gyakorlattal való szorosabb szakmai kapcsolattartásra, tréningekre, tanácsadásra. Elérkezett tehát a váltás ideje, amikor szeretnék visszatérni ezekhez a munkáimhoz. A felfrissülés, a megújulás ezen formája minden volt vezetőt, így azt gondolom, engem is megillet.

És hogy miért éppen most? Nyilván lesznek páran, akik ezt az elmúlt hónapok változásaival hozzák összefüggésbe. Erdemes tudni ugyanakkor, hogy ez kérdés bennem többször is felmerült, de mindig jött egy újabb kihívó felkérés, amit végülis elvállaltam. 2021 őszén, Takáts Előd rektor úr érkezésekor a hivatalban lévő rektorhelyettes társaimmal együtt én is felajánlottam lemondásomat. Rektor úr ezt csak részben fogadta el, és újabb kihívó feladatot adott az általános rektorhelyettesi megbízással. Majd 2023-ban, Takáts Előd távozásakor ugyanúgy a lemondásomat ajánlottam fel a MUC Kuratóriuma felé. Akkor a Kuratóriumtól azt a megtisztelő felkérést kaptam, hogy az új rektor érkezéséig lássam el a megbízott rektori feladatokat, majd egy év után, Bruno van Pottelsberghe rektor úr érkezésekor azt a megbízást, hogy támogassam, segítsen az első magyarul nem beszélő, nemzetközi rektornak a Corvinusra, valamint a hazai felsőoktatásba való beilleszkedését, az új nemzetköziesedési stratégia hazai oktatási szabályozási rendszerrel való összehangjának megteremtését. Ez utóbbi kapcsán szerződésemben egy másfél éves kitétel szerepelt, amely idén január végén járt le. Ekkor már véglegesen eldöntöttem, hogy habár még a tanév visszalévő részében az EQUIS akkreditációs folyamat oktatási részét és a megkezdett stratégiai oktatási projektek irányítási feladatait a tanév végi befejezésükig, vagy az augusztusi mérőföldkövekig még ellátom, de akkor mindenképpen leköszönök, jöjjön bármilyen új kihívás is. Ennek megfelelően rektor úrral még nyár elején leültünk, átbeszéltük a kérdést, és közös megegyezéssel a váltás mellett döntöttünk. Az elmúlt hónapban különböző formában nagyon sokan megkerestek, sokan személyesen is felkerestek, és biztattak a folytatásra, mert úgy látják, sok értékes eredményt értünk el, és jó az a stratégiai irány, amely mentén az egyetem fejlődik. Köszönöm nekik a sok támogató, pozitív visszajelzést, de a fent leírtak okán remélem, megértik a döntésemet. Arra biztatom most őket, adjanak nyilvánosan is hangot az egyetem fejlődési irányával kapcsolatos véleményüknek!

Hogy a leköszönésen túl miért hagyom el a Corvinust? Azt gondolom, számomra most a felfrissülést nem csak a kutatás és tananyagfejlesztés jelenti, hanem a környezetváltás is. De kérem, ne higgye senki, hogy ez bármilyen megfutamodás lenne bármi elől! Nem a közelmúlt eseményei befolyásolták a döntésemet, eddig is minden esetben kiálltam a közösség elé, megvitatva, elmagyarázva az aktuális kérdéseket! Ezentúl is, ha a Corvinusról hívnak, szívesen jövök bármilyen témában, akár az elmúlt időszak vezetői döntéseivel kapcsolatos, akár a KEKVA előtti és a KEKVA alatti működés összehasonlítása, akár oktatásirányítási szakmai kérdésekben való korrekt

vitára. A korrekt vita kifejezést azért tartom fontosnak hangsúlyozni, mert sajnos az elmúlt hónapokban voltak egyetemi személyek vagy csoportok részéről olyan megnyilvánulások, amelyek méltatlan formában, méltatlan hangnemben történtek, és én azért nem reagáltam ezekre, mert nem szerettem volna erre a színvonalra lesülyedni. Tőlem az egyetemen soha senki egy hangos szót, vagy másik személyt szándékosan sértő, szidalmazó mondatot nem hallhatott, joggal várom el tehát, hogy velem szemben is hasonló elvek érvényesüljenek. Tisztelettel kérem most ezeket a kollégákat, leköszönésemkor mellőzzék a személyeskedő és sértő megjegyzéseiket!

Az utóbbi időben néhány velem kapcsolatos, tényekkel soha alá nem támasztott állítás is megjelent az egyetemi közbeszédben, szeretnék ezekre egy-egy mondatban kitérni.

- A KEKVA modell kapcsán szeretném hangsúlyozni, hogy én nem vettem részt a KEKVA, azaz a vagyongazdálkodási alapítványi rendszer kialakításában. Rektorhelyettesként dolgoztam már jóval a KEKVA modell előtt is, és alatta is. Van összehasonlítási alapom, magam is elmondtam már a KEKVA előtti időszak egyszintű governance modell előnyeit és hátrányait, és beszéltem a kétszintű modell lehetőségeiről, európai térhódításáról, amiből az elmúlt időszak KEKVA modellje sok jó elemet tartalmazott, de elmondtam azt is, hol és miben volt ez a modell hibás. Minden feladatkörömben kizárólag az egyetem fejlesztésével összefüggő akadémiai és szakmai szempontok szerint jártam el, nyilvánvalóan a megadott jogszabályi és irányítási kereteken belül. Ez nem egy adott modell vagy rendszer képviselését jelentette, hanem az egyetem fejlesztése iránti szakmai elkötelezettséget!
- Meghatározó elvnek tekintettem, hogy politikát soha nem vittem be a munkámba, minden értelemben politikailag semleges álláspontot képviseltem, tudva azt is, hogy aki egyik politikai oldalon sem áll, az sok esetben nagyon egyedül tud maradni. Az egyetemi közéletben pedig a politikai sokszínűséget támogattam. Azokban a pozíciókban – elsősorban a megbízott rektori és az általános rektorhelyettesi feladatkörökben –, ahol új belépők felvételéről kellett személyi döntéseket hoznom, gondosan ügyeltem arra, hogy a magas teljesítményű pályázókat ne a politikai véleményük vagy nyilvános felületeken való megnyilatkozásuk alapján ítéljék meg, a közéletben pedig bárki szabadon elmondhassa a politikai véleményét, mert ettől vagyunk igazán egyetem. Neveket nyilván egy ilyen levében nem említek, de akit ez a téma érdekel, kérem nézze meg a tényeket, azaz a jelzett időszakokban belépők, vagy a nyilvánosságban szabadon megszólalók névsorát, és láthatja a nevek kapcsán a politikai sokszínűséget!
- Nem szeretnék szó nélkül elmenni a sajtóban csak vizsgabotránynak nevezett eset mellett sem. Az etikai ügyet másodfokon vizsgáló feladatkörömnél fogva titoktartási nyilatkozatot kellett tennem. A bírósági peres folyamatok miatt ugyancsak nem nyilatkozhattam teljes részletességgel az egyetemről elbocsátott kolléga ügyéről. Az elbocsátott kolléga által az egyetem ellen indított bírósági per lezárult, első- és másodfokon is az egyetemnek adott igazat a bíróság. Tekintve ugyanakkor, hogy az egyetemi közéletben és a nyilvánosságban néhányan folyamatosan olyan módon nyilatkoznak ezekről az ügyekről, amely nem a teljes valóságot adja vissza, és egy szűk érdek mentén más narratívába tesznek bizonyos részleteket, a kérdés fontos közérdekű jellege miatt kértem Rektor úrtól a titoktartás alóli mentesség megadását. Az ügyvel kapcsolatos tényekről az állításaimat alátámasztó dokumentumok bemutatásával a jövőben tájékoztatni szeretném a nyilvánosságot.

Azt gondolom, egy egyetemi vezető munkájának megítélésében a legfontosabb mutató, mit mondanak róla a hallgatók, mert ők a legfontosabb ügyfeleink, partnereink, és ők jelentik a jövő értelmiségét. Egy volt hallgatói vezető nekem írt elköszönő leveléből idézek, remélem, nem sértődik meg rám ezért.

„Több vitája volt velem, ..., néhány dologban valószínűleg a mai napig sem értünk egyet. Azonban sok más egyetemi vezetővel ellentétben az Ön alkalmasságát és a Corvinus iránti elkötelezettségét sosem kérdőjeleztem, kérdőjeleztük meg. Mindig a legkomolyabb intellektuális kihívást jelentette

Önnel tárgyalni, gyakran kellett elismernem, hogy tudásban, tapasztalatban, felkészültségben alulmaradtunk.

De talán ennél is többször találtuk meg Önben a hozzánk legközelebb álló, általunk is elismert partnert, akivel érdemben beszélhetünk az egyetem jelenéről és jövőjéről, sőt eredményeket is elérhetünk”.

Büszke vagyok arra, hogy ezzel a hallgatói közösséggel dolgozhattam együtt.

Büszke vagyok azokra a kollégáimra is, akikkel közvetlenül együtt dolgozhattam az elmúlt években. Köszönöm nekik az együtt-gondolkodást, a közös munkát. Büszke vagyok arra a 30 új alap-, mester- és szakirányú továbbképzési szakra, amelyet egy új, kompetenciafejlesztési rendszerben itt a Corvinus-on dolgoztunk ki, mert ezekkel az innovációkkal a jövő felkészült, felelős vezetőit képezheti az egyetem. Büszke vagyok arra, hogy kialakult egy nemzetközi kollektíva, amelynek építésében és irányításában én is részt vehettem.

További sok sikert kívánok a Corvinusnak a megkezdett úton történő töretlen előrehaladáshoz!

Szabó Lajos György